

Intimitat

A María Luisa López de Lerma.

Les paraules s'engronsen en la quietud seua que admire.

Dia rere dia, impassible, veig com una dona solitària entra en aquesta cambra d'andròmines on m'hi trobe.

Sempre saluda, elegant, concisa, amable. Agafa una cadira malmesa i seu. És l'hora d'estirar el temps: rutines corporals que amb una subtil gràcia fa callada. La mire i la veig; així, amb delicadesa, és meua.

Grate un cop i un altre els píxels de la pantalla amb els dits que escric i del sòl ocult emergeixen paraules líquides: li les done, li ho vaig prometre; i ella beu confiada, assevera amb el cap que fa cercles, a la intempèrie s'obre en abraçades. Amunt i avall, a l'esquerra i a la dreta; una vegada més, altra: bec la seua pau.

Potser ella no ho sap, però cada dia dansa per a mi; infon iridiscències en aquest espai desolador.

En el centre del seu món, ella balla amb la llum: jo sóc l'aire.